

DANKBARE HERINNERING AAN

DE HEER

OMER VAN DEN BOSSCHE

echtgenoot van Mevrouw
ELZA DE SMET

geboren te Erwetegem op 31 juli 1922 en
overleden in het A.Z. Sint-Elisabeth te Zottegem
op 15 januari 1997, gesterkt door het sakrament
van de ziekenzalving.

Oudstrijder 1940-1945
Bestuurslid K.B.G.

Nooit het podium. Geen eigen eer. Man achter de schermen, van voorbereiding en opruiming, vóór en ná op post, trouw en betrouwbaar, tweehonderd procent. Engel voor Elza, portier in de kerk, hekkensluis in de zaal. Jawel, ook bestuurslid. Hij zwijgt als een graf in alle vergaderingen. Daarna knort en snort hij voor een ander, huchend en kuchend met een eigen tongval, als geen ander. Man van de vier handen. Vier handen op één buik. Zijn schoonste compliment: "Je weet toch wie ik ben. Ik zal er zijn." Je kon niet anders dan hem graag bij jou hebben: in de koorbanken bij de wierook, aan tafel bij de zangers, in de ereclub van de K.B.G.

Bij Elza en Omer thuis? De zoete inval. Kinderen met een vraag. Omer zegt ja. Tante en nonkel op bezoek, kleinkinderen of een nicht van school op de middag, burens en vrienden voor

een babbel. Iedereen komt binnen zonder kloppen, de bel gaat vanzelf. Omer is bezig: wassen, plassen, koken, strijken. Of op boodschap naar de apotheker, 'voor ons Elza'. Of onderweg in één van de drie dorpen, voor jawel altijd dezelfde. Hij doet het al: klokken luiden, bellen trekken, webben vangen, tafels sleuren, stoelen zetten. O-meer, hoe liever. Soms is hij de herder bij zijn schapen. Zelden, soms in vroeger dagen, had hij wat aandacht voor zichzelf. Je zag hem dan in een mooi kostuum. Hij had vroeger iets met textiel, vandaar.

Niet de uiterlijkheden waren zijn grote troef. Hij hield niet van het chique gedoe. Liever stal-knecht naast het podium, in de dienstenkamer, bij het portaal. Na het Festival van Vlaanderen blies hij de kaarsjes uit, terwijl iedereen op receptie was. Omer bleef, ruimte op, plooidde de stoelen, deed de deur dicht, was 's anderendaags als eerste weer paraat. Hij deed te veel op die laatste zaterdagavond in de zaal, in de koude winterlucht aan het kerkportaal. Hij wees toen de weg naar de bovenzaal. We hebben het niet geweten. We wisten niet dat het zijn laatste avond was. Omer deed wat hij dacht te moeten doen en toen is hij gestorven. Taak volbracht. Hoe dank je achteraf? Met heimwee en gemis. Het verdriet is groot.

**De families VAN DEN BOSSCHE, DE SMET,
DE RIDDER en DE DECKER,**

danken U om uw blijken van medeleven
in hun rouw en de steun van uw gebied.